

**EMILY,
KADUNUD**

ROMAAN

BETTE LEE CROSBY

Originaali tiitel:
Bette Lee Crosby
Emily, Gone
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, organisatsioonid, kohad, sündmused ja intsidendid on kas autori kujutluse vili või on neid kasutatud ilukirjanduslikult. Igasugune sarnasus tegelike inimeste, nii elavate kui surnutega, on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Marja Liidja
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Caroline Teagle Johnson

Text copyright © 2019 by Bette Lee Crosby. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

E06399921
ISBN 978-9949-82-773-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Emale...

Kes innustas mind

*lõunaosariikidest lugusid pajatama ja õpetas mulle,
et tähtsaimad asjad elus ei ole asjad.*

HESTERVILLE, GEORGIA

Harold Bakeri farmis toimunud muusikafestivalist on möödunud nelikümmend seitse aastat, kuid Hesterville'is mäletatakse seda nädalalõppu siiani. Mitte muusika pärast, mis oli nii vali, et see kostis selgesti isegi Westonsisse, ja ka mitte sellepärast, et üheksateist inimest arreteeriti – kaksteist poevarguste pärast, kuus peatänaval alasti kõndimise pärast ja üks Briani lemmikloomapoe vaateakna puruks löömise pärast. Ei, põhjus, miks Hesterville'i inimesed seda nädalalõppu meeles peavad, on see, mis juhtus Dixonite perekonnaga. Mitte ühelegi kohalikule elanikule ei meeldinud, et seal korraldati muusikafestival, nad oleksid nagu veel enne selle algust tajunud pahandusi, mis see kaasa toob. Ja nii nagu aimati, näitasid pahandused oma kõige inetumat palet. Kõik algas juba kaks päeva enne festivali avamist ja jätkus kuni selle viimase kurjakuulutava ööni.

Võinuks arvata, et kui viimasel öhtul kuumalaine järsku lõpeb ja paduvihm festivaliväljaku suureks porilombiks muudab, kaob inimestel huvi pidutseda ja nad lahkuvad, kuid nad ei teinud seda. Nad jäid paigale. Selleks ajaks oli suurem osa neist rängalt pilves ega hoolinud mitte millestki peale kõmiseva muusika. Mõned pugesid plastpuldante või pappkastide alla vihmavarju, kuid enamik ei teinud sajast üldse välja. Nad lihtsalt istusid maas, läbiligunenud T-särkides ja nappides kaela taha seotavates lahtise seljaga pluusikes, vihmavesi mööda nina nirisemas, ja kuulasid elektrikitarride läbilõikavaid helisid.

Festival pidi algama reedel, kuid juba kolmapäeva õhtupoolikul pööras peatänavale kaubik, millele olid maalitud rahusümbolid ja psühheedelsetes värvides pöörised. See oli algus. George Dixon seis oma rauakaupluse ees, kui kaubik aeglustas sõitu ja keegi palja rinnaga mees pistis pea aknast välja.

„Kas see tee viib Bakeri aasale?“ küsis ta.

Tol päeval oli pööraselt palav ja kaubikusse oli end toppinud tosin või rohkem inimest. Kuna aknaklaasid olid alla keritud, oli võimatu mitte tunda teravat kanepilõhna läbiseigi õlle- ja higilehaga.

Kannatava näoilmega tõstis George käe, osutas peatänava otsa poole ja ütles: „Yellowwood Road, viisteist kilti siit edasi.“

Peatänava kaupmeestel olid festivali suhtes juba pahaendelised aimused, kuid George Dixon muretses kõige rohkem. Tal oli põhjust. Yellowwood Road kulges tema majast mööda. Piki maanteed sõites jäi Bakeri teekäänak George'i majast seitsme kilomeetri kaugusele. Aga linnulennult asus Dixonite maja Bakeri vanast puuvillapõllust vaid veidi üle kilomeetri eemal.

Seistes ja kaubiku eemaldumist vaadates mõlgutas George mõtet, kas ei peaks Rachel ja beebi minema mõneks päevaks tema ema juurde. See käis tal vaid korraks peast läbi ja ta heitis mõtte kähku kõrvale, sest naised ei saanud omavahel hästi läbi. Pärast meenus talle, et ta oli sellele mõtelnud, aga siis oli liiga hilja, et midagi teha.

See kaubik oli esimene, kuid kindlasti mitte viimane. Kogu päeva pöörasid sõidu- ja veoautod ning kaubikud kiirteelt kõrvale ja mürisid mööda linnakese peatänavat, stereoraadiod ja transistorid valjusti mängimas. Enne kui hämarduvasse taevasse ilmusid lillakad toonid, olid tuhanded pidulised end ülesküntud puuvillapõllul laagrisse seadnud.

Augustikuu valitseb Georgias alati hirmus leitsak, aga tollel aastal oli see eriti hull. Neljapäeva hommikul tõusis päike taevasse nagu tulekera. Lagedal väljal, kus varju andvaid puid kasvas hõredalt, kõrvetas kuumus halastamatult. See võis üheainsa õhtupoolikuga inimese pealae ja muidugi õlad rakku põletada.

Pärast öösel pikalt kestnud tralli ärkasid pidutsejad kuiva kurgu ja tühja kõhuga. Festivalile tellitud toidua autod ei olnud veel kohal ega pidanudki enne reede õhtut saabuma. Kuna muud ei jäänud üle, suundus enamik linna tagasi sööki-jooki otsima. Algul väitis linnapea Walter Bruno, et niisugune tarbijate juurdevool on linna majandusele hea, ja veidi aega näis, et tal oligi õigus. Aga päeva jooksul jõudis päralt aina suurem rahvamass. Keskpäevaks ei olnud söögibaaris ega üheski kolmest peatänaval asuvast restoranist ainatki vaba kohta.

Hesterville oli pisike ja niisuguseks invasiooniks halvasti ette valmistatud. Kui restoranid olid puupüsti täis, valgus festivalirahvas Piggy Wigglysse, ostes nii palju, kui jõudis, ja pistes taskusse kõike, mille eest maksta ei jõudnud. Tundus, et tänavaliiklus muutus hetkega elavast ülekoormatuks. Üheainsa päeva kestel oli Hesterville'i elanikkond rohkem kui kahekordistunud. Põlevate silmadega ja sageli palja ülakehaga rahvamass võttis võimust ja kohalikud, kes ei tahtnud trügivasse inimsumma takerduda, istusid kodus. Enne õhtu kätejäudmist olid toidupood lausa lagedad: saada oli veel vaid aedviljakonserved, pesupulbrit ja vahapaberit. Kui Twinkiede, šokolaaditahvlite ja õlle riivilid tühjenesid, tekkis ärevus. Poodide ees seisvad reklaamtahvlid tõugati ümber, üks kokakoolapudelite müügiriivil niisamuti ning pimedas visati kivi alkoholipoe aknasse.

Reede hommikul lõi Herb Gallagher katkise akna laudadega kinni, riputas üles sildi, et alkoholipood on esmaspäevani suletud, ja läks koju. Mitu teist poodnikku talitas tema eeskujul, väites, et oodata poleks nangunii muud kui pahandusi. Hiljem, kui algas juurdlus, väitis ürituse korraldaja Big Sound, et nemad müüsid ainult viis tuhat piletit, aga šerif Wilsoni hinnangul oli rahvast kohal tublisti üle viieteistkümne tuhande – rohkem, kui Hesterville'is elanikke. Harold Baker kinnitas vandega, et juhtunud olid süüdi kaupmehed, kes sulgesid ukсед süüa vajavate inimeste eest, kuid ükski linnaelanik ei olnud temaga nõus. Kõige vähem Rachel Dixon.

Muidugi juhtus see kõik nelikümmend seitse aastat tagasi. Et seal toimunust aru saada, oleks tulnud olla kohapeal.

SEGADUSES LINN

Suvi 1971

Big Sound hoidis muusikafestivali toimumiskohta saladuses, kuni alguseni oli jäänud neli nädalat. Siis pandi plakatid välja. Sadie Jenkins oli just väljumast postkontorist, kui nägi üht telefoniposti küljes. Ta seisis terve minuti paigal, uurides seda kississilmi ning selg sirgu aetud. Siis rebis ta plakati posti küljest maha ja tormas üle tänava šerif Wilsoni kontorisse.

„Kuidas sa julged Hesterville'is niisugust asja lubada?“ kriiskas ta. Ning jätkas sõnavalingut, andmata mehele aega vastata.

Šerif seisis liikumatult, lõug ette lükatud ja silmad teraskindlad nagu metallkuulid. Ta ootas, kuni Sadie peatub, et hinge tõmmata.

„Räägi maakonna peainspektoriga,“ vastas ta lõpuks, „mina ei saa siin midagi teha. Bakeri farm on väljaspool linna territooriumi. See ei kuulu minu tegevussfääri.“ Kuna Sadie ei tahtnud leppida „põikleva vastusega“, nagu ta seda nimetas, jäi ta šerifiga silma silma vastu seisma ja vaidles pool tundi. Siis tormas ta majast välja, näost punetades ja ilmega, nagu tahaks kedagi ära tappa.

„Oota aga,“ hõikas ta selja taha, „kui järgmised valimised tulevad, siis kannan hoolt, et sind minema lüüakse, või suren maha.“

Sadie ähvardusel oli omajagu kaalu, sest ta oli Hesterville'i Naiste Liiga asutajaliige ning mitme komitee esinaine. Juba samal nädalal korraldas ta protestimarsi. Osavõtjaid oli paarsada, põhi-

liselt naised, kes kandsid papist plakateid ja voodilinatele värviga maalitud loosungeid. Nad marssisid mööda peatänavat, jäid šerifi kontori ees seisma ja skandeerisid: „Peatage muusika! Saatke hipid koju!“

Šerif Wilsoni laud oli otse eesmise akna all, nii et ta ei pääsenud naiste nägemisest. Kulmud kortsus ja suu vihaseks kriipsuks pigistatud, tõmbas ta saabunud kirjade kastist pataka maakonna büllitääne ja hakkas neis sobrama. Kui kisa ja hõiked valjemaks läksid, muutus lugemine täiesti võimatuks.

„Need neetud naised ajavad mu kannatuse lõhki,“ torises ta, kuid hoidis pea kummargil. Ta laskis meelevaldusel tund aega kesta. Siis viskas üks naine talle tomati vastu aknaklaasi.

„Nüüd aitab,“ kähvatas šerif. Ta võttis lausahtlist püstoli, pistis kabuuri ja väljus majast.

„Teate, daamid, ma olin kaua teiega kannatlik,“ kuulutas ta. „Nüüd lõpetage see jama ja minge koju.“

Claire Madison, kes seisis kolmandas reas, tõstis häält: „Me tahame, et muusikafestival ära jäetakse, ja me ei lähe siit kuhugi, enne kui sa selleks midagi ette võtad.“

Šerif püüdis jälle seletada, et Harold Bakeri farm asub väljaspool linna maa-ala ja tema volipiire, aga enne seda hakkas mitu naist huilgama ja keegi, kes seisis nii kaugel, et teda oli võimatu ära tunda, karjus: „Me ei jää seda mula uskuma!“

Šerif Wilsoni näkku ilmus grimass, nii et kõik nägid, kui ärritatud ta on.

„Aitab!“ karjus ta. „Ma käsin, et see jõuk laiali läheks ja kaoks siit otsekohe. Igaüks, kes veerand tunni pärast veel siin on, veedab öö trellide taga.“

„Sa ei aja meile hirmu nahka!“ kisendas Sadie Jenkins, vehkis trotslikult rusikaga ja pöördus rahvahulga poole. „Eks ole, daamid?“

Rea keskel seisev Claire noogutas kinnitavalt ja kordas Sadie hüüet. Šerif ei taganenud, vaid pani käed rinnale ja puuris pilgu Claire'i näkku.

„Parem mõelge järele, mida te räägite, proua Madison. Sel list tomativiskamist peetakse seadusesilma mõnitamiseks. Kuna Edward on keskkooli direktor, siis ta arvatavasti ei taha, et hoolekogu saaks teada tema naise arreteerimisest.“

Ta libistas rahvahulgast üle terava pilgu ja peatas selle Beatrice Turneril.

„Ja proua Turner, kuidas on lugu Joe töökohaga pangas?“ küsis ta. „Kas arvate, et pankur tahab, et teda nähakse naist vanglas külastamas?“

Kui ta hõikas ükshaaval ärimeeste ja lugupeetud linnakodanike naiste nimesid, hakkas meelevaldajate seast kostma vaikset pominat. Claire sirutas käe ja koputas Sadielle õlale.

„Ma pean ära minema,“ sosistas ta. „Ma olen ürituse poolt, aga Ed hakkab vihast vahutama, kui mind arreteeritakse.“

Kui volusuund pöördus, hakkas šerif Wilson rääkima lahkelmalt.

„See on ühekordne sündmus,“ seletas ta. „Kolme nädala pärast on nii muusikafestival kui inimesed, kes sellest osa saama tulid, siit läinud. Enne kuu lõppu elame jälle rahulikult ja festival on unustatud. Kas te tõesti riskite vangiminemisega põhjusel, mis ei ole lõpuks üldse oluline?“